משנה · אחרונים · תוספות רבי עקיבא איגר · סדר נזיקין

תוספות רבי עקיבא איגר על משנה עדיות

רבי עקיבא איגר

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

תוספות רבי עקיבא איגר על משנה עדיות

רבי עקיבא איגר

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/תוספות-רבי-עקיבא-איגר-על-משנה-עדיות/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611160902 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
משנה ב 4
משנה ג 4
משנה ז 4
פרק ב 4
משנה ג 4
פרק ד 4
משנה ז 4
פרק ח 5
משנה א 5
משנה ב 5

פרק א

משנה ב

[אות א] **בתי"ט ד"ה שמאי אומר. ל' הראב"ד**. והרשב"א בחי' (פ"א דשבת) כתב דכתבו בשמו של ר"ת כיון דכתיב חלה תרימו תרומה ותתננו לכהן בעינן שיהא בה כדי נתינה ואין נתינה פחות מכביצה. ושמאי אזיל בתר דעת בעה"ב דתורם א' מכ"ד נמצא מפריש מקב ביצה. והלל אזיל בתר דעתא דנחתום מפריש א' ממ"ח נמצא מפריש מקביים ביצה:

משנה ג

[אות ב] **תי"ט ד"ה ב' גרדיים. ולא פסל לגרדי מן המלכים**. עיין מה שתירץ בזה בתשובת תשב"ץ (ח"א סימן ט"ז):

משנה ז

[אות ג] **בר"ב ד"ה ובית הלל. עד שיהיה ברובע הקב**. ובתוספות פירשו מרוב בנין היינו שהרובע בא מרוב בנין שקיצה מכל אחד מעט. או שעשה כן מרוב מנין. ובזה רובע מהם מטמא אף שאין ברובע רוב בנין ולא רוב מנין. מ"מ כיון שבא מרוב בנין או מרוב מנין מטמא באהל. ואם הוא רוב בנין או רוב מנין אפי' אין בו רובע מטמא. (עיין בדבריהם נזיר (דנ"ט)):

פרק ב

משנה ג

[אות ד] **בתי"ט סד"ה והבשר טמא. כמ"ש הרא"ש פ"ק דב"מ**. עיין בספר תוספת שבת (סימן ש"מ ס"ק י"ח). ועיין בתבואות שור (סימן ל"ב סק"ה) ובחידושים שבת (דקל"ח א'):

פרק ד

משנה ז

[אות ה] **בתוי"ט ד"ה ובה"א. וי"ל דלא להכי אתשיל בבה"מ**. קשה לי דלמאי הוצרכו לזה דלו יהא דאתשיל סתם מ"מ חשיב מה שיש בו הקולא לב"ש בלא קדשה אחר אם צריכה גט. ובכ"מ דפרכי' ולתני בהדי מקולי ב"ש וכו' היינו דלתני הצד קולא של בית שמאי אף דמשכחת בו צד חומרא. ומשנינן דכי אתשיל לענין הצד דבית שמאי להחמיר (עיין בתי"ט פ"ח דברכות מ"ד) והרי פרכי' דלתני לענין צד הקולא לב"ש. א"כ ממילא הכא ניחא דחשיב לענין הצד קולא לב"ש. וצ"ע:

פרק ח

משנה א

[אות ו] **בהרע"ב סד"ה הוסיף רע"ק. שאין הגחלים בני קבולי טומאה.** בתוס' (יומא דמ"ח) כתבו דבאפר חטאת דאין לו טומאה מדאוריי' כלל בזה ליכא דין צירוף רק בטמא אבל לא בטבול יום. ובהנך דרע"ק דיש בהם טומאה דאורייתא גם בטב"י הוי צירוף עיי"ש. מזה מוכח דס"ל לתוס' דגחלים יש להם טומאה דאורייתא:

משנה ב

[אות ז] **תוי"ט ד"ה ועדיה. הואיל והיה לה עדים שלא נטמאה.** ואף דבשבויה אפילו עבד ושפחה נאמנים כדקתני בכתובות (בפ"ב מ"ט). מ"מ אפשר דבני משפחתה חששו להחמיר על עצמן וחכמים אמרו להם לפי דעתם דמ"מ כיון דאתם מאמינים שהורהנה תאמינו ג"כ שלא נטמאה ודוחק. וביותר היה נראה דעדים היה עבדה ושפחתה דאין נאמנים בשבויה כדאיתא בסוגיא דכתובות וכ"כ התי"ט בכתובות שם. ומדינא אין נאמנים כלל שהורהנה דזה אפי' עבד ושפחה דעלמא אין נאמנים לאסור. אלא דאצל בני משפחתם היו נאמנים ומדינא אסורה להם כדאמרינן פרק ג' דקדושין (דף ס"ו א') אי מהימן לך כבי תרי זיל אפקה. ולזה אמרו חכמים להם נהי דשפחתה דידה לא מהימן עלה. מ"מ זהו רק ביש עדים שנשבית ואנו באנו להאמין לה מדין עדות אבל הכא דכל האיסור רק מכח דמהימנת להם. ממילא גם להתיר ראוי לכם להאמינה. ומיירי אפי' אם לא העידו דלא נטמאה תכ"ד של העדאתן דהורהנה. דמ"מ כיון דמדינא א"נ לאסור אלא דמצד דמהימנא לכם. ממילא מהימנא ג"כ על שלא נטמאה. וזהו לשיטת הסוברים בתשובת הרשב"א דאי מהימנא לך לא מצד שיש רגלים לדבר בענין זה שכך היה אלא בעי' דווקא דמהימן ליה דאינו משקר בשום פעם ושפיר הוי ממנ"פ: